

ACOMPANYAR. No es tracta de deixar-los sols i que s'espavilin, sinó d'acompanyar-los i cedir-los responsabilitats.

arreu del territori. Feliciano Garcia, professor de secundària i pare, és el facilitador a la zona del Vallès. Un dels consells que comparteix amb la gent que s'inscriu als tallers perquè funcioni el diàleg intergeneracional és que "amb nens petits i adolescents, els grans discursos no funcionen". "Molt millor idees claus i missatges curts. Els joves desconnecten quan veuen que ja comença el rotllo i els petits no entenen res si hi ha massa informació", afegeix.

Útil per a la docència

Garcia reconeix que les eines que ha après amb aquest sistema li són molt útils a secundària. "La feina amb els adolescents és posar límits. Però ara tinc clar que a l'aula hi ha moments per als sentiments, per generar bones relacions, per fer una escolta atenta i entendre l'alumne. Si no, l'aprenentatge no funciona. Si has

d'estar tot el dia disciplinant-los, és un desgast psicològic brutal, tant per a l'educador com per a l'estudiant", subratlla.

L'escola lliure o activa comparteix amb Com1nicat una educació sense judicis ni etiquetes de l'adult cap al nen. L'arteterapeuta Laia Casals, que acompanya les famílies de l'escola lliure Moixaina, té clar que, si hi ha un conflicte i un nen pega a l'altre perquè no li deixa una joguina, "no es jutja, ni a un se l'etiqueta de víctima ni a l'altre de dolent". "Cal atendre'ls tots dos, crear l'espai perquè puguin dir-se el que necessiten i esperar que trobin la resolució del conflicte. No és fàcil per als grans -reconèixer- reduir les nostres intervencions, però resulta enriquidor per a tots i moltes vegades emotiu". "El millor és que aquests nens, al final, s'escolten, s'expressen les necessitats i busquen una entesa. És emotiu", conclou. —

Per a més informació

'Com hem de parlar perquè els fills escoltin. I com hem d'escoltar perquè els fills parlin'

Adele Faber i Elaine Mazlish. Editorial Medici.

www.com1nicat.cat

Primera empresa de l'Estat amb llicència de Faber i Mazlish per fer tallers sobre com parlar perquè els fills escoltin.

'Educar para ser. Vivencias de una escuela activa'.

Rebeca Wild. Editorial Herder.

Els eixos bàsics sobre com parlar perquè ens escoltin

Prescindim del càstig, del premi, del racó de pensar i el temps d'espera

— El que distingeix *Com hem de parlar perquè els fills escoltin* és que funciona sense necessitat de castigar ni premiar, ni racons de pensar ni temps d'espera. En lloc d'això, s'aprèn el següent.

—1 Alternatives al càstig: que el nen aprengui que el seu comportament té certes conseqüències. Això el porta a adquirir més responsabilitat sobre els seus actes.

—2 Substituir el fet de donar premis per agrair, mostrar interès i estimular el nen sense dirigir-lo.

—3 Establir límits mantenint una actitud amorosa davant dels sentiments negatius dels infants i adolescents.

—4 Expressar el malestar sense fer mal.

—5 L'adult no jutja, només acompanya.

—6 Alliberar els infants i adolescents de les etiquetes imposades i eliminar els encasellaments

com ara el pinxo, el plo-raner, l'entremaliat, el pesat...

—7 Elogiar d'una manera que el nen es pugui lloar a ell mateix.

—8 Quan la criatura ha fet alguna cosa que no ens agrada, podem canviar el racó de pensar per un acompanyament respectuós dels pares, permetent que el nen pugui expressar verbalment els seus sentiments.

—9 Límits clars i segurs, pensar en un sostre i un terra sòlids, entre els quals l'infant té autonomia i possibilitats de triar.

—10 Ser democràtics sense ser permissius i poder crear un espai de relació on els pares posen els límits i els fills conserven la llibertat de triar sense sobrepassar aquests límits.

—11 Els pares es veuen lliures de l'estigma de "ser el pare o la mare perfectes" o de "tenir els fills perfectes".

Separats amb nens, uniu-vos!

David Cirici

I ja serà un bon ex, el teu marit?

La filla d'una amiga meua anuncia a la seva mare la intenció de casar-se. Em sembla molt bé, li diu la mare, però pensa que a més a més de triar un bon marit, has de mirar que pugui ser un bon ex. La noia se la treu de sobre: "Quines coses de dir. Però si no ens separarem mai!" I la mare insisteix: "T'ho dic per experiència, i pensa que segurament estareu molts més anys separats que junts!"

És cert que, amb els deliris de l'enamorament, és impossible posar-se a pensar si la parella amb qui ens casem és tan bona tria per compartir la vida com per separar-nos-en amicalment, uns anys després, quan ja tinguem unes quantes criatures i una hipoteca compartida. Però també és cada vegada més evident que els matrimonis ja no són per a sempre i que, per tant, cal anticipar-se als esdeveniments. I encara que la meua amiga no hagi buscat el moment més oportú, la intenció era bona.

Entre els separats amb nens és molt freqüent reconèixer que tenim un ex que estan molt millor en aquest nou paper que no pas en el de parella. El meu ex, em diu una altra amiga, és perfecte com a pare de les criatures, com a company per compartir l'educació dels nens. Però conviure amb ell era impossible. No era un bon marit, però és el millor ex del món.

Però, ¿quina mena de coses hauria de tenir en compte la filla de la meua amiga per escollir un company de qui separar-se amistosament? ¿Fins a quin punt acceptarà que te'n vulguis separar? ¿Es deprimirà, serà capaç de refer la seva vida? ¿Et farà la vida impossible? ¿Et negarà la custòdia compartida? ¿Et portarà als tribunals? ¿Què voldrà fer amb el pis i amb la hipoteca? ¿Dirà que el cotxe és seu? ¿Se'n recordarà, de les activitats extraescolars del nen? ¿Li passarà a la nena la pinta dels polls? ¿Sabrà fer una truita de patates? ¿Embollicarà els nens en les vostres baralles? ¿T'odiarà o et seguirà estimant, encara que sigui d'una altra manera?

Si hi pensem, segurament arribarem a la conclusió que els bons ex han de reunir només algunes de les condicions que reuneixen les bones parelles. Fins i tot m'atreveixo a aventurar la hipòtesi que, si triéssim amb el criteri de trobar algú de qui poder separar-nos amistosament i poder seguir compartint l'educació dels nens, no ens en separaríem tan fàcilment! Vet aquí un bon tema de conversa amb la vostra parella.

David Cirici és escriptor

